

Vấn Đề Chỉ Là Thời Gian

Người Lĩnh Già Oregon

“[...] Nay các người ngồi nhìn chủ nhục mà không biết lo; thân chịu quốc sỉ mà không biết thẹn. Làm tướng triều đình đứng hầu quân man mà không biết tức; nghe nhạc thái thường đãi yến sứ ngụy mà không biết cảm.

*Có kẻ lấy việc chơi gà làm vui; có kẻ lấy việc cờ bạc làm thích.
Có kẻ chăm lo vườn ruộng để cung phụng gia đình; có kẻ quyến luyến vợ con để thỏa lòng vị kỷ
Có kẻ tính đường sản nghiệp mà quên việc nước; có kẻ ham trò săn bắn mà trễ việc quân.
Có kẻ thích rượu ngon; có kẻ mê giọng nhảm.*

*Nếu bắt chợt có giặc Mông Thát tràn sang thì cựa gà trống không đủ đâm thủng áo giáp của giặc; mẹo cờ bạc không đủ thi hành mưu lược nhà binh.
Vườn ruộng nhiều không chuộc nổi tấm thân ngàn vàng; vợ con bận không ích gì cho việc quân quốc.
Tiền của dẫu lắm không mua được đầu giặc; chó săn tuy hay không đuổi được quân thù.
Chén rượu ngọt ngon không làm giặc say chết; giọng hát réo rắt không làm giặc điếc tai.
Lúc bấy giờ chúa tôi nhà ta đều bị bắt, đau xót biết chừng nào!
Chẳng những thái ấp của ta không còn mà bỗng lộc các người cũng thuộc về tay kẻ khác;
chẳng những gia quyến của ta bị đuổi mà vợ con các người cũng bị kẻ khác bắt đi; chẳng những xã tắc tổ tông ta bị kẻ khác giày xéo mà phần mộ cha ông các người cũng bị kẻ khác bới đào;
chẳng những thân ta kiếp này chịu nhục đến trăm năm sau tiếng nhớ khôn rửa, tên xấu còn lưu, mà gia thanh các người cũng không khỏi mang danh là tướng bại trận.
Lúc bấy giờ, dẫu các người muốn vui chơi thỏa thích, phỏng có được chăng?”*
(Trích “Hịch tướng sĩ” của Hưng Đạo Vương, thế kỷ XIII, trước sự xâm lăng tổ quốc VN của giặc Nguyên Mông).

1. Tin tức từ quốc nội, về nguy cơ mất nước vào tay của giặc Tàu khốn kiếp, kẻ thù muôn đời của dân tộc, với sự đồng lõa bỉ ổi của lũ lãnh đạo Đảng Cộng Sản VN đốn mạt, những Lê Chiêu Thống và Trần Ích Tắc thời đại, dồn dập gửi đến Cộng Đồng Hải Ngoại, khiến mọi người trong chúng ta không khỏi lo lắng, xót xa, và uất giận.

Sau một loạt sự kiện xảy ra, như những màn mở đầu cho một kế hoạch bán nước và cướp nước dài lâu được bọn chúng chuẩn bị và phối hợp tuần tự, nhịp nhàng, từ nhiều năm qua, thì việc thành lập những cái được gọi là “đặc khu kinh tế” (SEZ) cho giặc mượn trong 99 năm là giọt nước làm tràn ly: biên giới bị xóa, giặc tràn vào như nước lũ, cột mốc mỗi lúc bị dời sâu vào lãnh thổ của ta, đâu đâu cũng thấy hàng hàng lớp lớp những thằng lính Tàu Cộng mất dạy, ngang ngược, ồn ào, được ngụy trang dưới vỏ bọc du khách, chuyên viên, chẳng hạn tại Móng Cái, Hải Phòng, Đà Nẵng, Nha Trang, các tỉnh Miền Tây, chưa kể các vụ Bauxite Đắk Nông (2001), Bauxite Tây Nguyên (2008), rước giặc vào chiếm các vùng cao nguyên, giàn khoan HD-981, Vũng Áng Hà Tĩnh, Đông Đô Bình Dương, Formosa Thanh Hóa, v.v...

Không còn nghi ngờ nữa về việc đất nước thân yêu của ta có bị mất hay không vào tay Tàu Cộng Vấn đề chỉ là thời gian thôi. Tuy nhiên, trước sự kiện rành rành VC đem dâng cho Tàu Cộng, dưới chiêu bài lừa bịp “cho thuê 99 năm”, ba đặc khu kinh tế Vân Đồn (Quảng Ninh), Bắc Vân Phong (Khánh Hòa), Phú Quốc (Tiền Giang), là những tử huyệt của VN, về mặt giao thương và nhất là quân sự, và an ninh quốc gia, vẫn có những anh trí thức già nua, lên mặt thầy đời, ví dụ tại Âu Châu, và Hoa Kỳ, mang khía cạnh pháp lý và lịch sử, từ Đông sang Tây, ra mổ xẻ, và cho VC có lý, hoặc cà kê dê ngỗng về lý thuyết kinh tế cũ rích, để rồi kết luận, *no star where*, không sao đâu, trái lại còn có lợi cho dân ta. Chao ôi, tôi không thể không ví những anh dở hơi căm lộn này với cái đám thầy bói mù sờ voi, trật lất, không nghe, không thấy gì hết, trước tai họa thực sự đang giáng xuống trên quê hương.

Mặc dù trên toàn quốc đã và đang sôi sục ngọn lửa đấu tranh cao độ: dân chúng tại Hà Nội, Sài Gòn, và các tỉnh, như Phan Thiết, Phan Rí, đồng loạt tràn xuống đường biểu tình, bắt kẻ bị ngăn chặn, bắt bớ, đánh đập, giam cầm bởi lũ lãnh đạo và công an VC, loài thú man rợ mang hình người...

Người dân trong nước đã hành động do trực giác nhạy bén và bản năng sinh tồn thúc đẩy, không cần lý luận cao xa, vùng lên từ cái thế bị dồn vào chân tường, không còn sự chọn lựa. Không còn biết sợ hãi nữa. Những anh trí thức nói trên còn thua cả tư cách và hành động tuyệt vọng và can đảm, trong một nghĩa nào, của một nữ lưu bình thường, trong tay không một tác sắt, mới đây, đã cõi trường phản đối Việt Cộng và Tàu Cộng, y như những phụ nữ dân oan khiếu kiện bị cướp đất nhiều năm trước đây.

2. Quả vậy, hơn ai hết, người dân quốc nội hiểu rõ âm mưu thâm độc của lũ Tàu Cộng xâm lược và thấy rõ thái độ khiếp nhược bán nước, “ác với dân, hèn với giặc”, của những thằng lãnh đạo Việt Cộng ngu dốt, tham tàn và tham tiền (nghe nói chúng nhận từ Tàu Cộng, và chia nhau, hàng chục tỷ đô la, trong vụ bán đất này). Chưa kể luật “An Ninh Mạng” độc tài, quái đản mà Quốc Hội bù nhìn vừa biểu quyết thông qua, nhằm bưng bít mọi tin tức từ thế giới, nhưng đây là vấn đề khác.

Mặc cho bọn Việt Cộng và Tàu Cộng sử dụng những ngôn từ xảo quyệt, diêm đàng, để trấn an, như “nhượng địa”, “tô giới”, “đặc khu”, “khu tự trị”, “kinh tế tự do” bla-bla-bla, chỉ lừa phỉnh được một số kẻ ngây thơ, nhẹ dạ, nhưng ba hoa chích chòe, người dân quốc nội, hơn ai hết, với kiến thức trung bình, nhưng thực tế và chính xác, nếu đem lịch sử của Trung Hoa vào cuối đời nhà Thanh, tức vào giữa thế kỷ XIX, trong nanh vuốt của hai đế quốc thực dân Anh và Pháp, so sánh với lịch sử Việt Nam hiện đại dưới gông cùm của lãnh đạo Việt Cộng và Tàu Cộng, hơn 170 năm sau, cũng thấy được ít nhiều điểm tương đồng. Nói cách khác, Tàu Cộng, trong tư cách nạn nhân, đã học được bài học đau đớn của Nhà Thanh vs Anh-Pháp, và hôm nay, mĩ mai thay, đem áp dụng, như kẻ xâm lược, trên đất nước Việt Nam, qua sự đồng lõa tội tệ của lũ lãnh đạo VC.

Vấn tắt như sau: Nhà Thanh đã hai lần giao chiến với Anh quốc trong cuộc chiến tranh được gọi “nha phiến” (opium war), và đã hai lần thua. Lần đầu, vì Tàu không cho nhập cảng nha phiến từ Ấn Độ. Cuộc chiến kéo dài từ 1839 đến 1842, và kết thúc bằng hiệp ước Nam Kinh (Treaty of Nanking): nhà Thanh giao khoán, vô thời hạn, bán đảo Hồng Kông, và năm hải cảng khác, trong đó có Shanghai và Canton, cho Anh. Sang năm sau, bằng một hiệp ước khác, Anh được hưởng qui chế “most favored nation” (quốc gia ưu đãi, y như Tàu Cộng ở VN bây giờ hoặc sau này). Pháp, đồng minh của Anh, cũng nhảy vào ăn cớ, và với hiệp ước riêng năm 1843 và 1844, được sở hữu một số nhượng địa.

Lần thứ hai, 1856-1860, Anh muốn hợp pháp hóa (legalize) việc buôn bán nha phiến, và kết cuộc, Tàu thua, Anh và Pháp làm chủ trên dưới 80 hải cảng lớn nhỏ: Trung Hoa phải mở cửa cho tất cả các tàu buôn Anh, không bắt đóng thuế nhập cảng hàng hóa, và tất cả thương gia ngoại quốc được tự do đi lại trong lãnh thổ Trung Hoa (cf. Kenneth Pletcher, *Chinese history: Opium Wars*, Encyclopaedia Britannica Online, và David Thiên Ngọc, bài “‘Đặc khu’ hay ‘Nhượng địa’ - Âm mưu đánh tráo khái niệm”, đăng trên Internet). Đó chỉ là một trong hàng chục ví dụ cổ điển, rất thuyết phục, về sự chiếm đất một cách tinh vi của những thế lực ngoại bang trong lịch sử, và của Tàu Cộng hiện nay đối với Việt Nam.

Thấy chưa, hỡi quân bán nước VC đần độn, và những phân tích gia cóc nhái, bá láp? Nhà Thanh, tuy vậy, đã chiến đấu cho đến khi thất trận và chịu điều kiện áp đặt bởi kẻ chiến thắng. Vẫn đáng phục hơn lũ VC – đã và đang cúi rạp người, như nô lệ, trước quan thầy Tàu Cộng dơ dáy, hôi hám, cung cúc làm theo những điều mà chúng nó đề nghị, sai bảo, bất kể sự tồn vong của đất nước và nhân dân, và sự nguyên rủa muôn đời của lịch sử và bao thế hệ mai sau của dòng giống Việt.

3. Kết thúc bài này, tôi xin mọi người dân của đất nước Việt Nam anh hùng, một đất nước đã bao lần đánh thắng vẻ vang giặc xâm lược từ phương Bắc, trong nhiều thế kỷ, hãy cùng tôi đọc lại một đoạn trong “Hịch Tướng sĩ” (được trích ghi ở đầu bài mọn này) của Hưng Đạo Vương, một trong những vị anh hùng cứu nước và giữ nước lẫy lừng nhất của lịch sử Việt Nam, nếu không muốn nói của thế giới, để nhớ lại sự quyết tâm chiến đấu của tổ tiên ta trước mọi kẻ thù. Toàn dân, trong cũng như ngoài nước, đã thức

tình, và đang sẵn sàng, mỗi người theo cách riêng, tùy theo hoàn cảnh và điều kiện. Và chúng tôi, ở quốc ngoại, không thể làm gì khác ngoài việc yểm trợ tinh thần, trong khả năng. Đặc biệt, lần này, kêu gọi lòng yêu nước thương nòi của những tướng lãnh quốc nội còn trong sạch, liêm khiết, đang cầm quân, hãy đứng về phía nhân dân, để giữ nước, bằng cách vùng lên lật đổ, và tiêu diệt, lũ lãnh đạo VC bán nước cầu vinh và đánh đuổi bọn cướp nước Tàu Cộng tham tàn, nham hiểm. Mong lắm thay.

Sau hết, xin Thượng Đế đoái thương nước Việt Nam khốn khổ đang rên siết trong vòng vây hãm của thù trong giặc ngoài.

Portland, 14/6/2018
NLGO